

Sygn. akt *XVII AmT 68/12*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2014r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Maria Witkowska**

Protokolant: sekretarz sądowy Patrycja Żuk

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2014r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania **J. K. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) J. K. z siedzibą w G.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej**

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania J. K. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) J. K. z siedzibą w G. od Decyzji Prezesa Urzędu (...) Elektronicznej z dnia 01 sierpnia 2012 roku Nr (...)(...)

1. oddala odwołanie ,

2. zasądza od J. K. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) J. K. z siedzibą w G. na rzecz Prezesa Urzędu (...) Elektronicznej kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Maria Witkowska

Sygn. akt XVII AmT 68/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 01 sierpnia 2012 roku Nr (...) (...)pozwany – Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej na podstawie art. 210 ust. 1 oraz art. 209 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 206 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004r. Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. Nr 171, poz. 1800 z późn. zm.) oraz art. 104 § 1 kpa, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej na J. K. prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą (...) J. K. z siedzibą w G., w związku z niewywiązaniem się z obowiązku, o którym mowa w art. 7 ust. 2 Pt za rok obrotowy 2010, nałożył na wymienioną karę pieniężną w wysokości 7.500zł, płatną do budżetu Państwa za niewypełnienie określonego w art. 7 ust. 2 Pt obowiązku przedłożenia Prezesowi UKE, w terminie do dnia 31 marca 2011r., danych za 2010 rok dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych.

Od niniejszej Decyzji powódka – J. K. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą (...) J. K. z siedzibą w G. złożyła odwołanie, zarzucając w nim zaskarżonej Decyzji:

1. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że nie wypełniła obowiązku wynikającego z art. 7 ust. 2 ustawy Prawo telekomunikacyjne polegającego na przedłożeniu Prezesowi UKE w terminie do dnia 31 marca 2011r. danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej za 2010r., podczas gdy

informację w przedmiotowym zakresie wysłała pocztą w dniu 23 marca 2011r., co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego ukarania jej karą pieniężną;

2. naruszenie prawa materialnego poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie przepisu art. 210 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego polegające na ustaleniu wysokości kary pieniężnej bez uwzględnienia zakresu naruszenia oraz możliwości finansowych podmiotu ukaranego.

Wobec powyższego powódka wniosła o uchylenie zaskarżonej Decyzji w całości, a z ostrożności procesowej o zmianę Decyzji polegającą na ustaleniu kary pieniężnej naliczonej od kwoty przychodu osiągniętego w 2010r. przedstawionej w przedłożonym Prezesowi UKE piśmie z dnia 23 marca 2011r. Ponadto wniosła o przeprowadzenie dowodów z dokumentów powołanych w treści uzasadnienia odwołania.

Powódka wskazała, że sprawozdanie z działalności wysłała listem zwykłym, a nie przesyłką poleconą. Podniosła, że sprawozdanie sporządziła w dniu 23 marca 2011r. na dowód czego załączyła płytę CD-ROM zawierającą kopię pisma z dnia 23 marca 2011r. z tożsamą datą wykonania według właściwości pliku elektronicznego. Powódka zaznaczyła, że data wykonania fotokopii sprawozdania, uwidoczniona na załączonym nośniku, stanowi przyjęty w jej przedsiębiorstwie sposób potwierdzenia wykonania wysyłki pisma. Wywiodła więc, iż nie doręczenie sprawozdania wynika z winy Poczty Polskiej, co jak podała nie może wpłynąć negatywnie na sytuację prawną przedsiębiorcy.

Ponadto wyjaśniając pasywną postawę na etapie postępowania administracyjnego powódka wskazała na problemy prywatne, które uniemożliwiły jej wyjaśnienie całej sprawy. Wyraziła przy tym pogląd, iż pozostawała w przekonaniu o prawidłowym wypełnieniu ustawowego obowiązku, dlatego zaskoczyła ją Decyzja Prezesa UKE.

Powódka podniosła, że nie miała wiedzy, iż kara pieniężna, którą została ukarana określona będzie w sposób ryczałtowy, w oderwaniu od jej rzeczywistych przychodów, które w 2010r. wyniosły 189.997,05 zł. Zaznaczyła, że utrzymanie w mocy zaskarżonej Decyzji skutkować będzie znacznym ograniczeniem możliwości funkcjonowania Przedsiębiorcy, gdyż znajduje się w trudnej sytuacji finansowej i nałożenie tak wysokiej kary może spowodować zakończenie jej działalności. Powódka wniosła więc o dokonanie ponownej oceny materiału dowodowego, w tym przedłożonej fotokopii i uchylenie zaskarżonej Decyzji w całości, a co najmniej o uwzględnienie podniesionych okoliczności co do wymiaru kary, tak aby była ją w stanie uiścić.

Na rozprawie w dniu 12 czerwca 2014r. pełnomocnik powódki wniosł o zmianę Decyzji poprzez zmiarkowanie kwoty kary pieniężnej nałożonej na powódkę, ewentualnie o rozłożenie tej kwoty na raty, a także o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. Ponadto wniosł o dopuszczenie dowodu w postaci PIT-u za 2012 i 2013r. na okoliczność możliwości finansowych powódki.

Rozpoznając odwołanie Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka - J. K. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą (...) J. K. z siedzibą w G. jest przedsiębiorcą telekomunikacyjnym wpisanym do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych prowadzonego przez Prezesa (...) pod numerem (...) (k. 55 akt sąd.).

Decyzją z dnia 15 września 2009r. znak (...) (...) Przedsiębiorca był karany przez Prezesa UKE za niewywiązanie się z obowiązku sprawozdawczego, o którym mowa w art. 7 ust. 2 Pt za 2007r. (k. 48-53 akt sąd.). Decyzja ta jest prawomocna.

Przedsiębiorca nie przedłożył w terminie do dnia 31 marca 2011r. danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych za rok 2010 (k. 57 akt sąd.).

Prezes UKE w zawiadomieniu z dnia 25 kwietnia 2012r., doręczonym 27 kwietnia 2012r., poinformował Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia na niego kary pieniężnej w związku z nie wywiązaniem się z obowiązku, o którym mowa w art. 7 Pt za rok obrotowy 2010. W piśmie tym Prezes

UKE wezwał Przedsiębiorcę do przedstawienia stanowiska w przedmiotowej sprawie w terminie 7 dni od otrzymania pisma oraz do przekazania danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w roku 2011, niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary, w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia (k. 8-9 akt adm.).

Przedsiębiorca nie przedłożył swojego stanowiska w sprawie, a także nie dostarczył danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w 2011r. niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary.

Pismem z dnia 12 czerwca 2012r. (k. 11 akt adm.) Przedsiębiorca został poinformowany o możliwości zapoznania się z materiałem dowodowym w sprawie, jak też o możliwości ostatecznego wypowiedzenia się przed wydaniem decyzji co do zebranych dowodów i materiałów w terminie 7 dni od daty otrzymania pisma. Przedsiębiorca nie zajął jednak stanowiska w sprawie.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 16 lipca 2004r. Prawo telekomunikacyjne przedsiębiorca telekomunikacyjny, którego roczne przychody z tytułu wykonywania działalności telekomunikacyjnej w poprzednim roku obrotowym były równe lub mniejsze od kwoty 4 milionów złotych, jest obowiązany do przedkładania Prezesowi UKE, w terminie do dnia 31 marca, danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych.

Bezspornym jest w niniejszej sprawie, że na powódzie jako przedsiębiorcy telekomunikacyjnym, osiągającym przychody w kwocie mniejszej niż 4 miliony złotych ciążył obowiązek określony w powyższym przepisie.

Przy czym dane dotyczące rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych powinny być przez Przedsiębiorcę przekazane na formularzach wskazanych w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 23 grudnia 2008r. w sprawie wzorów formularzy służących do przekazywania danych dotyczących działalności telekomunikacyjnej (Dz. U. z 2009r. Nr 5, poz. 22) wydanym na podstawie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 7 ust. 3 ustawy Prawo telekomunikacyjne.

Przedsiębiorca nie wypełnił przedmiotowego obowiązku w zakresie danych za rok 2010, gdyż w ustawowym terminie, tj. do dnia 31 marca 2011r. nie przedłożył Prezesowi UKE danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych. W zgromadzonym materiale nie znajduje się bowiem żaden dowód świadczący o złożeniu wymaganych danych, w szczególności dowodu takiego nie przedłożył powód. Jako dowodu dostarczenia Prezesowi UKE wymaganych danych nie można traktować załączonej do odwołania fotokopii pisma informacyjnego Przedsiębiorcy w przedmiocie prowadzonej w 2010r. działalności telekomunikacyjnej opatrzonego datą 23 marca 2011r., a nawet płyty CD z zapisem tej fotokopii z tej samej daty, mogą one bowiem stanowić dowód co najwyżej odnośnie sporządzenia danego pisma i jego fotokopii, lecz nie ich wysłania, czy dostarczenia Prezesowi UKE. W tym zakresie wątpliwości wzbudza twierdzenie Przedsiębiorcy, iż w jego firmie zwyczajowo wysłanie korespondencji potwierdza się poprzez wykonanie jej zdjęcia, przy czym nawet w tym przypadku nie ma pewności, iż tych czynności dokonuje się zawsze w tej samej dacie. Tym samym powyższe dowodzenia powódki nie świadczą o wypełnieniu obowiązku przedłożenia Prezesowi UKE stosownych danych, ponieważ jak wynika z informacji z 11 lutego 2013r. (...) (...) (...)w UKE (k. 57 akt sąd.) pismo z dnia 23 marca 2011r., na które powołuje się powódka nie wpłynęło do w.wym (...) Na marginesie dodania wymaga, iż jak wskazano wyżej wymagane dane powinny zostać złożone na odpowiednich formularzach, a załączona przez powoda fotokopia zawiera zdjęcie pisma indywidualnego Przedsiębiorcy.

Natomiast w przypadku zaniechania wypełnienia tego obowiązku zastosowanie ma przepis art. 209 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo telekomunikacyjne w brzmieniu aktualnym na dzień wydania zaskarżonej Decyzji, zgodnie z którym, kto udziela niepełnych lub nieprawdziwych informacji lub dostarcza dokumenty zawierające takie informacje przewidziane ustawą lub ustawą z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, podlega

karze pieniężnej. Stosownie zaś do treści obowiązującego w czasie postępowania przez Prezesem URE przepisu art. 209 ust. 1 pkt 3 ustawy Pt, kto udziela informacji określonej w pkt 1 w sposób nieprawdziwy lub niepełny podlega karze pieniężnej.

W ocenie Sądu mimo, iż bezpośrednio literalna treść przepisu nie wskazuje na penalizację zaniechania polegającego na całkowitym nieudzieleniu informacji, to jednak wykładnia logiczna prowadzi do wniosku, iż wymienione zachowanie również objęte jest sankcją na mocy tego przepisu. Należy zgodzić się z pozwanym, iż do takiego wniosku prowadzi wnioskowanie a minori ad maius – wnioskowanie z mniejszego na większe, oparte na wniosku, że komu nie wolno mniej, temu tym bardziej nie wolno więcej. Skoro bowiem zagrożone karą pieniężną jest udzielenie niepełnych informacji i dostarczenie dokumentów zawierających takie niepełne informacje, to tym bardziej karze podlega nie udzielenie tych informacji w ogóle. Przeciwna interpretacja doprowadziłaby do nieracjonalnych wniosków, iż nieprzestrzeganie przepisów ustawy Prawo telekomunikacyjne poprzez całkowite zaniechanie obowiązku udzielenia informacji nie podlega ukaraniu, a jedynie podlega ukaraniu niewypełnienie tego obowiązku w sposób należyty, stąd też nie można w niniejszej sprawie stosować restrykcyjnych zasad ścisłej wykładni przepisów właściwej dla prawa karnego.

Trafność konkluzji wynikającej z logicznej wykładni art. 209 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo telekomunikacyjne w powyższym brzmieniu znajduje pełne potwierdzenie w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 19 czerwca 2012 r. sygn. akt II GSK 851/11, który biorąc pod uwagę okoliczność, iż do 16 lipca 2010r. przepis art. 209 ust. 1 pkt 1 brzmiał następująco „kto nie wypełnia obowiązku udzielania informacji lub dostarczenia dokumentów przewidzianych ustawą podlega karze pieniężnej”, przy czym art. 209 ust. 1 pkt 3 „kto udziela informacji określonej w pkt 1 w sposób nieprawdziwy lub niepełny”, wywiódł, iż nie sposób przyjąć, iż racjonalny ustawodawca dokonując zmiany przepisu art. 209 ust. 1 pkt 1 wyłączył z zagrożenia sankcją nieprzekazanie w ogóle żądanych informacji.

Sąd podziela również pogląd tego Sądu, iż za szerokim rozumieniem uchybień w zakresie przekazywanych informacji, o których mowa w art. 209 ust. 1 pkt 1 Prawa telekomunikacyjnego w stanie prawnym obowiązującym od dnia 17 lipca 2010 r. przemawia też uzasadnienie rządowego projektu ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (druk sejmowy nr 2546), w którym wskazano, że przewidywana zmiana w ustawie Prawo telekomunikacyjne wprowadza możliwość nałożenia kary za niewypełnienie lub nienależyte wypełnienie obowiązków udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą.

Sąd uznał zatem, że powódka nie przedkładając w ustawowym terminie danych za 2010 r. o rodzaju i zakresie wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych podlega karze na podstawie art. 209 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo telekomunikacyjne.

Bez znaczenia dla karalności na podstawie wskazanego przepisu ma fakt ewentualnego spóźnionego przedstawienia danych. Jak słusznie bowiem wskazuje Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 maja 2012 r. o sygn. III SK 35/11 „Przepis art. 209 ust. 1 pkt 1-31 p.t. sankcjonuje karą pieniężną sam fakt niewykonania ciężących na przedsiębiorcach telekomunikacyjnych obowiązków. Wezwanie przedsiębiorcy do zaprzestania dalszego naruszania ustawowych obowiązków albo zaniechanie ich naruszenia przed wszczęciem odpowiedniego postępowania przez Prezesa Urzędu nie zwalnia przedsiębiorcy telekomunikacyjnego z odpowiedzialności za niedochowanie wymogu przestrzegania sprecyzowanych w ustawie wymogów prowadzonej działalności.”

Zaznaczenia wymaga, iż w myśl art. 210 ust. 1 ustawy Prawo telekomunikacyjne karę pieniężną, o której mowa w art. 209 ust. 1, nakłada Prezes UKE, w drodze decyzji, w wysokości do 3 % przychodu ukaranego podmiotu, osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym. Przedsiębiorca został zobowiązany do przedłożenia danych co do osiągniętego przez niego przychodu. Wysłane do niego wezwanie w tym przedmiocie z dnia 25 kwietnia 2012 r.- z terminem 30 dniowym na wykonanie, zostało prawidłowo doręczone (k. 8,9 akt adm.), ale Przedsiębiorca na wymienione wezwanie nie udzielił żadnej odpowiedzi.

W przypadku niedostarczenia przez Przedsiębiorcę danych odnośnie uzyskanego przychodu sposób ustalenia podstawy wymiaru kary określa przepis art. 210 ust. 3 Pt, zgodnie z którym podmiot jest obowiązany do dostarczenia

Prezesowi UKE, na każde jego żądanie, w terminie 30 dni od dnia otrzymania żądania, danych niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary pieniężnej. W przypadku niedostarczenia danych, lub gdy dostarczone dane uniemożliwiają ustalenie podstawy wymiaru kary, Prezes UKE może ustalić podstawę wymiaru kary pieniężnej w sposób szacunkowy, nie mniejszą jednak niż:

1) wysokość wynagrodzenia, o której mowa w art. 196 ust. 5 - w przypadku kary, o której mowa w art. 209 ust. 2;

2) kwota 500 tysięcy złotych - w pozostałych przypadkach.

W niniejszej sprawie zastosowanie miał zatem przepis art. 210 ust. 3 pkt 2 Pt. Nie ma przy tym znaczenia, jakie przychody przedsiębiorca rejestruje w rzeczywistości. Wobec bowiem nie udzielenia przez przedsiębiorcę Prezesowi UKE informacji co do ich realnej wysokości, w zastępstwie przyjmuje się przychody szacunkowe określone ustawą. Podkreślenia wymaga, iż Przedsiębiorca w wezwaniu do podania przychodu za 2011r. (k. 8 akt adm.) został pouczone o treści art. 210 ust. 3 pkt 2 Pt, a zatem miał świadomość o oparciu wymiaru kary na szacunkowym przychodzie w wysokości 500.000 zł w razie nie ujawnienia przez Przedsiębiorcę danych w tym zakresie.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes UKE powinien w świetle art. 210 ust. 2 Pt uwzględnić zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe.

W ocenie Sądu Prezes UKE uwzględnił wskazane dyrektywy wymiaru kary, miarkując w oparciu o nie karę pieniężną.

Prezes UKE prawidłowo wziął pod uwagę, iż dane przekazywane przez przedsiębiorców na podstawie art. 7 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego pozwalają oceniać aktualny stan rynku telekomunikacyjnego, na który Prezes UKE może reagować i go regulować w ramach swoich kompetencji, realizując cele Prawa telekomunikacyjnego. Dane zawarte w składanych formularzach zapewniają bowiem ciągłość określonych zasadniczych informacji o rynku i przedsiębiorcach telekomunikacyjnych. Z kolei nie przekazanie tych danych przez Przedsiębiorcę daje mylny obraz stanu rynku, co ma znaczenie w szczególności przy jego analizie, również pod kątem czy występuje na nim skuteczna konkurencja. Przy czym, Przedsiębiorca nie przedłożył w ogóle danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych również w toku postępowania administracyjnego w przedmiocie nałożenia na Przedsiębiorcę kary pieniężnej.

Pozwany uwzględnił również okoliczność, iż Przedsiębiorca był karany przez Prezesa UKE Decyzją z dnia 15 września 2009r. znak (...) (...) za nie wywiązanie się z obowiązku sprawozdawczego, o którym mowa w art. 7 ust. 2 Pt za 2007r. (k. 48-53 akt sąd.). Decyzja ta jest prawomocna. Mimo tego Przedsiębiorca nie dopełnił ciążącego na nim obowiązku po raz kolejny, a zatem należało uznać, że kara w wysokości 250 zł nałożona za poprzednie naruszenie przepisów nie spełniła swej funkcji prewencyjnej.

Do badania możliwości finansowych Przedsiębiorcy, pozwany przyjął kwotę 500.000 zł, jako szacunkową kwotę przychodów Przedsiębiorcy za 2011 rok. Tak oznaczone przychody stanowią podstawę wymiaru kary i pozwalają na uiszczenie kary w wymiarze 7.500 zł. Podkreślenia wymaga, iż w dacie wydania Decyzji przez Prezesa UKE, nie miał on innych wiadomości na temat możliwości finansowych podmiotu karanego, wobec czego właściwym była ocena potencjału Przedsiębiorcy przez pryzmat szacunkowego przychodu w wysokości 500.000 zł.

Mając powyższe na względzie, Sąd stanął na stanowisku, że stan faktyczny sprawy uzasadniał nałożenie kary pieniężnej oraz ustalenie jej wymiaru w wysokości określonej w zaskarżonej Decyzji, tj. w kwocie 7.500 zł. Karę tą należy uznać za adekwatną do stopnia naruszenia przepisów ustawy Prawo telekomunikacyjne.

Podkreślenia wymaga także, że kara pieniężna, o której wyżej mowa, ma pełnić funkcję prewencji szczególnej i ogólnej, a więc być zarówno realną, odczuwalną dolegliwością dla ukaranego podmiotu, będącą reakcją na naruszenie przepisów, ale także wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość. Natomiast jej zmniejszenie, w ocenie Sądu, stałoby w sprzeczności z celami prewencyjnymi sankcji za niezastosowanie się powódki do obowiązujących wymagań prawa,

jak również represyjno-wychowawczymi, zmierzającymi do wymuszenia na ukaranym przestrzegania reguł prawnych w przyszłości.

Sąd uznał zatem, że ustalone w postępowaniu okoliczności niniejszej sprawy w pełni uzasadniają nałożenie na powódkę kary pieniężnej w wysokości ustalonej przez Prezesa UKE w zaskarżonej Decyzji. Przy czym Sąd nie jest władny rozłożyć tej kary na raty.

Sąd oddalił wnioski dowodowe powódki złożone na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku, gdyż dowody zostały powołane na okoliczności nie mające znaczenia dla oceny prawidłowości zaskarżonej Decyzji, a nadto z uwagi na treść art. 207 § 6 kpc i art. 217§ 2 kpc.

Z powyższych względów, wobec braku podstaw do uwzględnienia odwołania, na podstawie art. 479⁶⁴ § 1 kpc podlegało ono oddaleniu.

O kosztach postępowania postanowiono stosownie do treści art. 98 i 99 k.p.c. w zw. z § 2 i § 14 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013r. poz. 490 j.t.), mając na uwadze, że charakter sprawy nie uzasadnia zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego w wysokości podwójnej stawki minimalnej.

SSO Maria Witkowska